

The French Dispatch (of the Liberty Kansas Evening Sun). Wes Anderson. EUA, Alemanya, 2021.

Wes Anderson s'ha convertit en un d'aquests directors plenament identificat per dos trets: el seu inconfusible estil visual i les seves històries corals. Els dos són presents en el seu més recent treball, La crònica francesa (del Liberty, Kansas Evening Sun), pel·lícula en la qual, de tota manera, ha tractat d'anar un pas més enllà. Així, en títols seus com Els Tenenbaums. Una família de genis (The Royal Tenenbaums, 2001), Life Aquatic (The Life Aquatic with Steve Zissou, 2004) o Viatge a Darjeeling (The Darjeeling Limited, 2007), trobem històries entrelaçades. En canvi, en El Gran Hotel Budapest (The Grand Budapest Hotel, 2014), que és, almenys fins al moment, la seva obra mestra, assistim a tot un retrat d'època a través de les peripècies de dos personatges dins d'una interessant estructura de caixes

xineses o nines russes. No crec que La crònica francesa vagi a disputar-li al Gran Hotel Budapest el lloc dins de la filmografia d'Anderson, però el director de Texas ha optat per una fórmula tan arriscada com interessant: ofereix tres episodis embastats per un original recurs.

En realitat, aquestes tres històries són reportatges apareguts en l'últim número del setmanari que dona títol al film, La crònica francesa (del Liberty, Kansas Evening Sun), una revista que sembla rendir-li tribut a publicacions com The New Yorker o The Paris Review. Arran de la mort del seu director, Arthur Howitzer Jr. (Bill Murray), el suplement, la redacció del qual està situada una ciutat francesa imaginària, Ennui-sud-Blasé (Villahastió de la Desgana), que bé pot servir com a ciutat model gal·la, decideix treure un número de comiat en el qual els seus periodistes estrella publiquen un últim treball. Anderson ofereix aquí un homenatge als escriptors en premsa i al periodisme literari o narratiu. Completen l'estructura de la crònica francesa un obituari i una guia de viatges.

Per a Àngel Quintana, La crònica francesa és “una pel·lícula apassionant, una peça única al cinema contemporani, però el tema no radica en com aconseguix la perfecció, sinó en el perquè del seu naufragi. La crònica francesa s'ofega en el seu propi excés”. La veritat és que, d'alguna manera, tot el cinema d'Anderson es troba quintaessenciat en aquesta pel·lícula, però, en tractar-se d'un llargmetratge construït amb episodis, resulta gairebé inevitable que ens trobem alts i baixos. El curiós és que, si llegim les diferents crítiques que s'han publicat sobre aquesta pel·lícula, no sempre coincideixen en quin és la millor història.

Quant al repartiment, hi ha noms molt consolidats, al costat d'altres emergents, i no falten els habituals del cinema d'Anderson. En la primera història, J.K.L. Berensen (Titlla Swinton) ens acosta a la figura de Moses Rosenthaler (Benicio del Toro), un presidiari amb problemes mentals que desenvolupa una interessant obra artística, gràcies, en bona part, a la seva relació amb la carcellera Simone (Léa Seydoux); de tot això tractarà de treure profit el marxant Julian Cadazio (Adien Brody).

En el segon episodi, la periodista Lucinda Kremetz (Frances McDormand) assisteix a una sort de Maig del 68 protagonitzat per dos estudiants, Zeffirelli (Timothée Chalamet) i Juliette (Lyna Khoudri). Per cert, sembla que Chalamet i Adam Driver s'han convertit, molt merescudament, en els actors del moment, però no perdin de vista a Lyna Khoudri, joveíssima actriu algeriana que ja té a la seva esquena una carrera molt interessant i a la qual vam poder veure com a protagonista absoluta a Papicha, somnis de llibertat (Papicha, Mounia Meddour, 2019).

Pel que fa a la tercera història, és, amb diferència, la que té una major peripècia argumental, un major nombre de personatges i, a més, mescla la imatge real amb l'animació. El compte Roebuck Wright (Jeffrey Wright) i té com a protagonistes al Comissari (Mathieu Amalric) i al seu cuiner, Nescaffier (Stephen Park). Com a curiositat, caldria subratllar que tots els dibuixos de la pel·lícula, que són molts (més de trenta portades, retrats, pòsters, capçaleres...) han estat a càrrec de l'il·lustrador espanyol Javi Aznarez, que ha homenatjat, fonamentalment, al còmic de línia clara, especialment a Hergé, creador de Tintín..

A més, Álex Vicente, en Babelia, ha rastrejat la identitat real després dels periodistes de la crònica francesa. Així, l'editor/director del setmanari, Arthur Howitzer Jr., originari de Kansas, vindria a ser el trassumpt de Harold Ross, oriünd de Colorado, però també del seu successor, William Shawn. Herbsaint Sazerac (Owen Wilson) tindria el seu equivalent en el periodista Joseph Mitchell, una de les signatures més importants de la publicació, que va caure en un bloqueig creatiu del qual mai va tornar sortir. A Lucinda Krementz (Frances McDormand) la podem identificar amb l'escriptora canadenc Mavis Gallant, que va abandonar el periodisme i es va traslladar a París per a continuar la seva carrera literària, des d'on va enviar les seves cròniques a The New Yorker, entre elles la del Maig del 68. J.K.L. Berensen (Titlla Swinton) tindria el seu equivalent en la periodista i conferenciant Rosamond Bernier, que es va mudar a París després de la Segona Guerra Mundial, on va entrar en contacte amb el món de l'art i de la moda. I, finalment, Roebuck Wright (Jeffrey Wright) tindria algunes característiques de l'escriptor James Baldwin i altres de A.J. Liebling, que es va fer famós per les seves cròniques gastronòmiques.

La crònica francesa és, en realitat, l'homenatge que Wes Anderson ha volgut rendir-li a The New Yorker, que es completa, a més, amb l'edició d'una antologia en la qual es reuneixen quinze dels textos més reconeguts de la trajectòria del setmanari.

[Joaquín Juan Penalva](#) ..